

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: **OSEVA, a. s.**, IČO 47912430
sídlem Potoční 1436, 696 81 Bzenec
zastoupená advokátkou Mgr. Veronikou Zavadilovou
sídlem Kramářova 3379, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

za účasti: **BZENEC SEKT a.s.**, IČO 29258936
sídlem Potoční 1630, 696 85 Bzenec
zastoupená advokátem Mgr. Janem Mrázem
advokátem se sídlem Štěpnická 1081, 686 06 Uherské Hradiště

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2020, č. j. JMK 46255/2020, sp. zn. S-JMK 99088/2019 OD,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 19. 3. 2020, č. j. JMK 46255/2020, sp. zn. S-JMK 99088/2019 OD, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 18 293 Kč, a to k rukám její advokátky, Mgr. Veroniky Zavadilové, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Bzenec, silničního správního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „městský úřad“) ze dne 4. 12. 2012, č. j. 12/05522/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/12/0325, kterým bylo vyhověno žádosti osoby zúčastněné na řízení o připojení stavby „Výrobní závod fy. ALKONE a.s.“ k místní komunikaci z pozemků parc. č. 5101/1 a 5101/109 na pozemky parc. č. 5101/47, 5101/96, 5101/97, vše v k. ú. Bzenec.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že účastníkem řízení o připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci dle § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) je žadatel jako účastník dle § 27 odst. 1 správního řádu a vlastník místní komunikace dle § 27 odst. 2 správního řádu. Dále je v tomto řízení dotčenou osobou Policie ČR, která k žádosti vydává své závazné stanovisko. Vlastníkem místních komunikací je dle § 9 zákona o pozemních komunikacích obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí. Z pohledu § 27 odst. 2 správního řádu lze uvažovat, že by žalobkyně mohla být účastníkem, neboť předmětným rozhodnutím mohou být dotčena její práva, v takovém případě by ale bylo odvolání podáno opožděně dle § 84 odst. 1 správního řádu. Dále žalovaný uvedl, že jestliže má žalobkyně pochybnost, že předmětná komunikace není místní komunikací, ale veřejně přístupnou účelovou komunikací, může podat u příslušného silničního správního úřadu žádost o vydání osvědčení dle § 154 správního řádu o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, případně podat žádost o zahájení řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu na existenci veřejně přístupné účelové komunikace.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobkyně namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost. Žalobkyně také nesouhlasí, že je odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřípustné, neboť je toho názoru, že proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o povolení připojení nemovitosti k místní komunikaci v k. ú. Bzenec je v obecné rovině odvolání přípustné, což ostatně vyplývá i z poučení uvedeného v závěru tohoto správního rozhodnutí. Co se týče postavení žalobkyně jako účastníka posuzovaného správního řízení, sám žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí doslova uvedl, že z pohledu § 27 odst. 2 správního řádu lze uvažovat, že by žalobkyně mohla být účastníkem, neboť předmětným rozhodnutím mohou být dotčena její práva. Ani z tohoto úhlu pohledu tak nelze označit odvolání žalobkyně za nepřípustné.
4. Žalobkyně je přesvědčena, že jí v posuzovaném správním řízení náleželo postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, tedy tzv. esenciálního neopominutelného účastníka správního řízení, a to z důvodu přímého dotčení na svých právech a povinnostech jako vlastníka stavbou stavebníka dotčené věci – pozemní

komunikace, na kterou bude (a již je) stavební záměr stavebníka dopravně napojen, a dojde tak (resp. již došlo) k přímému styku a spojení dvou silničních stavebních těles. S ohledem na tuto skutečnost § 84 odst. 1 správního řádu ve smyslu lhůt k podání odvolání opomenutého účastníka řízení (v souladu s druhou větou tohoto ustanovení správního řádu) nelze v daném případě po právu aplikovat. Případná opožděnost předmětného odvolání žalobkyně by takto nemohla být žalovaným v dalším řízení konstatována. Žalobkyně má za to, že již samotné opomenutí jejího účastenství v předmětném řízení před městským úřadem a následné přezkoumání a potvrzení tohoto opomenutí žalovaným zakládá tak zásadní a stěžejní vadu řízení, která měla vést žalovaného bez dalšího ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí městského úřadu a vrácení věci k novému projednání. Žalovaný však takovýto postup nezvolil, naopak napadené rozhodnutí městského úřadu de facto potvrdil, čímž stvrdil jeho nezákonnost a zároveň způsobil nezákonnost i svého rozhodnutí.

5. Žalobkyně zcela zásadně nesouhlasí s domněnkou žalovaného o řádném posouzení záměru připojení nemovitosti na pozemní komunikaci žalobkyně. Tím, že žalobkyni nebyla umožněna účast v řízení před městským úřadem, a tedy jí bylo odepřeno právo na uplatnění všech jejích námitek vůči probíhajícímu řízení a v něm řešené věci a žalobkyně nebyla před orgánem prvního stupně v předmětném řízení náležitě vyslyšena, nemohl ani správní orgán prvního ani druhého stupně dojít k závěru, že záměr dopravního napojení stavby byl v tomto ohledu řádně a bezesbýtku posouzen.
6. Žalobkyně namítla, že uvedeným jednáním správních orgánů byla porušena zásada procesní rovnosti a ochrany procesních práv, neboť správní orgán druhého stupně, natož pak správní orgán prvního stupně, neumožnil žalobkyni plnou a aktivní účast v probíhajícímu řízení a tím i patřičné užití všech jejích procesních práv účastníka řízení, které byly postupem obou správních orgánů žalobkyni fakticky odepřeny.
7. Dále žalobkyně namítla, že tvrzení správních orgánů o tom, že předmětná pozemní komunikace připojená k silnici č. 1/54 a pokračující k výrobnímu závodu (areálu) žalobkyně je místní komunikací ve vlastnictví obce Bzenec, je mylné. Tato pozemní komunikace byla postavena v 80. letech minulého století právním předchůdcem žalobkyně v rámci výstavby „Víceúčelové čistící stanice osiv, kukuřice a pšenice Bzenec“. Předmětná stavba čistící stanice se všemi jejími součástmi (tedy včetně této účelové pozemní komunikace) poté byla v 90. letech minulého století při privatizaci národního majetku převedena do vlastnictví žalobkyně. Tyto skutečnosti žalobkyně doložila příslušnými listinami žalovanému v průběhu odvolacího řízení. Žalobkyně se až do současnosti o předmětnou komunikaci řádně stará.
8. K vlastnictví účelové komunikace žalobkyně dodala, že je zřejmé z přípisu městského úřadu ze dne 16. 3. 1998, č. j. 1055/98-ŽŮr-332, kterým tento správní orgán v postavení silničního správního úřadu dle silničního zákona tento stav věci výslovně konstatoval a řádně osvědčil. Tato skutečnost (o kategorii předmětné pozemní komunikace jako komunikace účelové) je rovněž zřejmá z přípisů Městského úřadu Kyjov ze dne 30. 1. 2012, č. j. OSDA3525/12/466, a ze dne 19. 2. 2014, č. j. OSDŽA10013/14/466, kterým tento věcně a místně příslušný silniční správní úřad pro veřejně přístupné účelové komunikace vydal podkladové závazné stanovisko, resp. vyjádření pro účely shora uvedeného stavebního záměru stavebníka. Následně se tento správní orgán (v postavení silničního správního úřadu pro veřejně přístupné účelové komunikace) vyjadřoval také k žalobkyni prováděným opravám předmětné pozemní účelové komunikace, resp. tyto ve smyslu

příslušných ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a silničního zákona povoloval (k tomu srov. přípis Městského úřadu Kyjov ze dne 2. 6. 2015, č. j. OSDŽA25537/15/466, a ze dne 16. 5. 2018, č. j. OSDŽA36755/18/466).

9. Žalobkyně dále namítla, že ze sdělení místně příslušného silničního úřadu ze dne 15. 11. 2019, č. j. 19/06551/STAV/STEJ, se podává, že se v archívu nedochovaly doklady, na základě nichž byla předmětná pozemní komunikace zařazena do tzv. pasportu místních komunikací. Žalobkyně má proto více než důvodně za to, že tvrzení obou správních orgánů o údajné pasportizaci této pozemní komunikace, tj. o jejím zařazením do kategorie místní komunikace, není souladné se skutkovým a právním stavem věci, neboť prvořadým a neopominutelným podkladem pro pasportizaci této pozemní komunikace (zařazení do kategorie místní komunikace) by muselo být rozhodnutí podle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, které ale městský úřad ve vztahu k této pozemní komunikaci nikdy nevydal. Sám správní orgán uvádí, že takovéto rozhodnutí se v jeho archivu nenachází (nedochovalo se), přičemž ani žalobkyně žádné takovéto správní rozhodnutí nemá ve svém držení, resp. nebylo ji nikdy v minulosti doručeno; lze tak logicky uzavřít, že toto neexistuje a nikdy ani neexistovalo.
10. K tomu žalobkyně dodává, že i z projektové dokumentace stavebníka pro územní řízení předmětné stavby („*Výrobní závod fy. ALKONE a.s.*“) a z odůvodnění územního rozhodnutí místně příslušného obecného stavebního úřadu je seznatelné, že tato žalobkynina pozemní komunikace je komunikací účelovou, neboť jako taková je takto v těchto dokumentech označována a je k ní takto přistupováno. Tvrzení městského úřadu o kategorii předmětné pozemní komunikace je dle žalobkyně zcela nepodložené, liché a nesprávné.
11. Žalobou napadené rozhodnutí městského úřadu o povolení připojení sousední nemovitosti k „místní“ pozemní komunikaci nadto ani nebylo podepsáno žádnou oprávněnou úřední osobou, nýbrž jen panem P. Č., starostou města Bzenec. I tato skutečnost činí toto prvoinstanční rozhodnutí nezákonným, a to pro svůj rozpor s § 69 odst. 1 správního řádu, resp. nicotným podle § 77 odst. 1 věta druhá správního řádu. Starosta obce (města) není dozajista oprávněnou úřední osobou, která byla k podpisu předmětného správního rozhodnutí silničního správního úřadu jakkoli oprávněna (nemá k tomu ani potřebnou, zkouškou ověřenou, odbornou způsobilost), postavení takové osoby nemá a ani mít nemůže (obecně nemá na úseku tzv. přenesené působnosti obce jako územně samosprávného celku jakoukoli rozhodovací pravomoc).
12. Veskrze nelogická, resp. nesouladná s právními předpisy, je dle žalobkyně v posuzované věci časová souslednost předmětného rozhodnutí městského úřadu ze dne 4. 12. 2012 a územního rozhodnutí téhož správního orgánu jako obecného stavebního úřadu ze dne 30. 11. 2012 (obě rozhodnutí byla vydána pro účely realizace shora uvedené stavby stavebníka – „*Výrobní závod fy. ALKONE a.s.*“). Rozhodnutí městského úřadu o povolení připojení sousední nemovitosti (stavby stavebníka) k „místní“ pozemní komunikaci mělo být jako stavebními předpisy předpokládané podkladové rozhodnutí vydáno před zahájením územního řízení v dané věci, avšak zcela proti smyslu a účelu věci, resp. zákonu, bylo jako neopominutelný podklad pro územní rozhodnutí vydáno dne 4. 12. 2012, kdy ale územní rozhodnutí bylo vydáno již dne 30. 11. 2012.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobkyně

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v posuzovaném řízení jsou dle § 27 odst. 1 správního řádu tzv. hlavními účastníky žadatel a vlastník pozemní komunikace, na kterou se povoluje připojení. V tomto konkrétním řízení je žadatelem osoba zúčastněná na řízení. Vlastníkem místních komunikací je v souladu s § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích obec, na jejímž území se místní komunikace nachází, proto zde v pozici vlastníka místní komunikace vystupuje město Bzenec. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 As 397/2019-103 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) mění tuto praxi tak, že je v každém řízení o připojení nutné, aby silniční správní úřady individuálně zhodnotily, kdo bude v daném řízení účastníkem, který bude hájit svá práva. V době vydání rozhodnutí však tento postup nebyl obvyklý, proto byli do řízení zahrnováni pouze účastníci dle § 27 odst. 1 správního řádu. Účastenství žalobkyně na tomto řízení by bylo (s přihlédnutím k citovanému rozsudku) možné jen z pozice „tzv. vedlejšího účastníka“ dle § 27 odst. 2 správního řádu za předpokladu, že by správní orgán prvního stupně odůvodnil její účastenství, zejména dotčením na jejich právech, nikoli však z pozice vlastníka místní komunikace.
14. Přijmeme-li hypotézu, že předmětným připojením mohla být dotčena práva žalobkyně, vystupovala by v řízení o připojení jako tzv. vedlejší účastník dle § 27 odst. 2 správního řádu. Jak je popsáno v napadeném rozhodnutí, pro účastníky řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu platí prekluzivní lhůta pro odvolání opomenutého účastníka dle § 84 odst. 1 správního řádu, tedy maximálně 1 rok ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledním z účastníků a zmeškání této lhůty nelze prominout. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabylo právní moci dne 12. 1. 2013, tato lhůta tedy marně uplynula. Odvolání by muselo být rovněž zamítnuto, jako opožděné.
15. Žalovaný se také vyjádřil k tvrzení žalobkyně, že předmětná cesta je účelovou komunikací. Dle žalovaného je dokladem o existenci veřejně přístupné účelové komunikaci osvědčení dle § 154 správního řádu, případně rozhodnutí o určení právního stavu dle § 142 správního řádu, vydané příslušným silničním správním úřadem. Jestliže žalobkyně chtěla tuto skutečnost prokázat, mohla jako důkaz předložit výše uvedené. Správní orgán prvního stupně prohlašuje předmětnou cestu za místní komunikaci, přičemž na podporu tohoto tvrzení obdržel žalovaný pasport komunikací dle § 9 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, u nějž je dán předpoklad jeho správnosti a souladu právního a faktického stavu. Řízení o připojení je řízením vedeným u silničních správních úřadů, které zároveň vedou evidenci místních komunikací formou pasportu. Tento správní orgán by tak měl být ze své vlastní úřední činnosti schopen vyhodnotit, zda předmětná cesta je místní komunikací, či účelovou komunikací.
16. Žalovaný dále dodal, že neobdržel jednoznačný podklad, který by prokázal, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebyla předmětná cesta místní komunikací, vzhledem k chybějícím a dle správního orgánu prvního stupně nedohledatelným rozhodnutím o zařazení předmětné cesty dle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Proto žalovaný žalobkyni odkázal na vyjádření příslušného silničního správního úřadu, k charakteru předmětné komunikace.
17. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III. Ústní jednání

18. Při ústním jednání konaném dne 29. 3. 2022 žalobkyně v první řadě poukázala na svá dosavadní písemná podání. K věci pak dodala, že předmětnou komunikaci vybudoval jeho právní předchůdce a žalobkyně ji v tomto smyslu také nabyla. O komunikaci se dlouhodobě stará – prováděla její úpravy, odvodnění, vyfrézování apod. Až posléze se pak dozvěděla, že v souvislosti s danou komunikací probíhají některá správní řízení. V těchto řízeních správní orgány hovořily o tom, že se jedná o místní komunikaci, žalobkyně však zastává názor, že listiny obsažené ve spise svědčí o opaku, tedy že jde o účelovou komunikaci, jak tvrdí žalobkyně. Žalobkyně si totiž ve spojení s touto komunikací vyžádala závazná stanoviska orgánu příslušného pro pozemní komunikace a v tomto směru také všechna podání, žádosti o úpravu komunikace, příslušná povolení apod. hovoří o to, že se jedná o účelovou komunikaci. Ani město Bzenec nikdy nehovořilo o tom, že by se jednalo o místní komunikaci, která mu patří; nedává přitom smysl, aby se v případě, že není vlastníkem, žalobkyně o danou komunikaci starala. Žalobkyně tak dle svého názoru doložila vlastnictví komunikace, starost o ni, přičemž o její povaze dosud nebylo pochyb. Sám městský úřad Bzenec přitom dne 16. 3. 1998 potvrdil, že v daném případě jde o účelovou komunikaci.
19. Žalobkyně v návaznosti na napadené rozhodnutí uvedla, že nebylo možné její odvolání zamítnout jako nepřipustné, když sám žalovaný připustil možnost dotčení žalobkyniných práv. Z procesního hlediska pak žalobkyně dodala, že kdyby se jednalo o účelovou komunikaci, je napadené rozhodnutí navíc nicotné, neboť o připojení k účelové komunikaci nelze vydat rozhodnutí – správní orgány by tak v nynější věci vůbec nebyly příslušné.
20. Žalovaný se z jednání omluvil. Se stanoviskem žalovaného, vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, se přitom při jednání ztotožnila osoba zúčastněná na řízení. Z předložených důkazů dle ní nevyplývá, že by komunikace byla převedena do vlastnictví žalobkyně. Do příslušné delimitace totiž nebyla zahrnuta. Pokud žalobkyně poukazuje na stavební povolení, které má svědčit o charakteru komunikace jako účelové, považuje je (resp. její kopii) osoba zúčastněná na řízení za nedostatečně čitelné, popřípadě nejasné, čeho se vlastně týká. S ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu pak osoba zúčastněná na řízení dodala, že účelovou komunikaci nelze považovat za stavbu, resp. že k ní nelze nabýt vlastnictví, neboť se jedná toliko o určité zpracování povrchu pozemku.
21. K uvedenému dodala žalobkyně, že cesta (komunikace) nebyla povolena samostatně, ale jako přístupový cesta k tehdejšímu semenářskému podniku, potažmo že představovala napojení tohoto semenářského podniku na blízkou silnici (to žalobkyně uvedla k údajné nejasnosti stavebního povolení, na které odkazoval). K argumentu o pasportizaci žalobkyně doplnila, že vydání takové pasportizace předpokládá vydání příslušného správního rozhodnutí, to tu však není dáno.
22. Při jednání soud provedl k důkazu některé listiny, které žalobkyně přiložila v žalobě, které však nebyly součástí správního spisu. Šlo tak o dvě faktury ze dne 15. 6. 2018 a 31. 8. 2015, jimiž společnost FARMTEC a.s. účtovala žalobkyni částky 508 612 Kč a 430 390 Kč za práce „*Oprava příjezdové komunikace Bzenec*“ a *Odvodnění příjezdové komunikace*“. Dále se jednalo o sdělení žalobkyně ze dne 14. 5. 2018, adresované městskému úřadu Kyjov, dle kterého ve dnech 24. 5. až 26. 5. má proběhnout „*oprava příjezdové komunikace k areálu Oseva a.s. Jedná se o 110m komunikace. V rámci opravy bude odfrézován starý povrch a dojde k položení nového asfaltového betonu.*“. Městský úřad Kyjov, odbor správních, dopravních a živnostenských agend, reagoval vyjádřením ze dne 16. 5. 2018, č. j. OSDŽA36755/18/466,

ve kterém sdělil, že s úpravami dle zmíněného sdělení ze dne 14. 5. 2015 souhlasí bez připomínek. Podobně tentýž orgán vydal souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru ze dne 2. 6. 2015, č. j. OSDŽA25537/15/466, a to „s provedením ohlášeného stavebního záměru Odvodnění příjezdové komunikace Bzenec SO-01 Příjezdová komunikace [...] na pozemku parc. č. 5101/53, 5101/54, 5101/55, 5101/56, 5101/65, 5101/66, 5101/67, 5101/101, 5101/100 v katastrálním území Bzenec“.

IV. Posouzení věci soudem

23. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
24. V nyní posuzované věci je stěžejní spornou otázkou, zda odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 12. 2012, č. j. 12/05522/STAV/STEJ, sp. zn. STAV/12/0325, je přípustné. Především tedy otázka, zda žalobkyni náleželo postavení účastníka řízení o povolení připojení stavby „Výrobní závod fy. ALKONE a.s.“ k pozemní komunikaci z pozemků parc. č. 5101/1 a 5101/109 na pozemky parc. č. 5101/47, 5101/96, 5101/97 vše v k. ú. Bzenec dle § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích.
25. Podle uvedeného ustanovení zákona o pozemních komunikacích „[p]říslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá stanovisko vlastníka dotčené pozemní komunikace, a jedná-li se o dálnici, též závazné stanovisko Ministerstva vnitra, v ostatních případech závazné stanovisko Policie České republiky“.
26. Zákon o pozemních komunikacích nestanovuje okruh účastníků řízení o povolení připojení na pozemní komunikaci, a je proto nutno vyjít z obecné úpravy účastenství obsažené v § 27 správního řádu. Hlavními účastníky řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu jsou, jak žalovaný správně uvedl, žadatel (v posuzované věci osoba zúčastněná na řízení) a vlastník pozemní komunikace, na kterou se povoluje připojení. Dalšími účastníky však mohou být osoby, u nichž bylo prokázána možnost přímého dotčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 As 397/2019-103). Účastníky řízení tedy nejsou vždy pouze vlastník komunikace a žadatel. Konstatování žalovaného, že „[z] pohledu ust. 27 odst. 2 správního řádu lze uvažovat, že by odvolatel mohl být účastníkem, neboť předmětným rozhodnutím mohou být dotčena jeho práva“, pak vyznívá poněkud do ztracena, jelikož se žalovaný účastenstvím blíže nezabýval, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Nelze odvolání zamítnout dle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné a zároveň připustit možnost účastenství žalobkyně ve věci.
27. Dále soud dodává, že žalovaný se nedostatečně vypořádal i s určením kategorie pozemní komunikace.
28. Žalobkyně dotčení svých práv vyvozuje z vlastnictví pozemní komunikace, kterou dle jejího názoru správní orgány mylně označují za místní komunikace, která je ze zákona ve vlastnictví obce.
29. Žalovaný při posouzení vlastnictví pozemní komunikace vycházel z posouzení správního orgánu prvního stupně, který jakožto silniční správní úřad rozhoduje o zařazení

pozemních komunikací do zákonných kategorií. Správní orgán prvního stupně tedy neměl otázku zařazení pozemní komunikace za spornou.

30. Soud připomíná, že k zařazení pozemních komunikací do kategorie „místní komunikace“ docházelo dle předchozího zákona o pozemních komunikacích (zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích) automaticky. Postačovalo, aby cesta naplnila zákonná kritéria, a automaticky se stala místní komunikací. Pak už jen byla zapsána do pasportu (evidence) místních komunikací. Přitom dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 9 As 15/2012-27, publikovaného pod č. 3028/2014 Sb. NSS, platí, že byla-li pozemní komunikace místní komunikací podle právních předpisů účinných před 1. 4. 1997, zůstává jí tento status i podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.
31. Povinností vlastníka dálnice, silnice a místní komunikace je dle § 9 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích vést evidenci jím vlastněných pozemních komunikací. Vzhledem k tomu, že dálnice, silnice a místní komunikace jsou nemovitosti neevidované v katastru nemovitostí, může tato evidence sloužit jako doklad vlastnictví dotčené komunikace (srov. též *Košinárová, B. § 9 [Vlastnictví pozemních komunikací]. In: Košinárová, B. Zákon o pozemních komunikacích. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 35–36, marg. č. 13.*).
32. Z pasportu pozemní komunikace doložené ve správním řízení Městským úřadem Bzenec není zřejmé, kdy se měla pozemní komunikace stát místní komunikací, navíc dle téhož správního orgánu se rozhodnutí o zařazení komunikace do kategorie místní „nedochovalo“. Vzhledem k nemožnosti ověření zařazení komunikace do kategorie místní, žalovaný pochybil, když se hodnocení určení kategorie pozemní komunikace zcela vyhnul a žalobkyni odkázal do jiného správního řízení. Přitom posouzení kategorie pozemní komunikace je v nyní řešené věci podstatné nejen pro případné účastenství žalobkyně, nýbrž také určení věcné příslušnosti správního orgánu. Sám žalovaný uvádí v napadeném rozhodnutí, že „nemá na jisto dáno, o jakou kategorii pozemní komunikace se jedná“. Nemohl tedy mít ani na jisto postaveno, že správní orgán prvního stupně byl věcně příslušný k rozhodnutí ve věci. Za takové situace bylo posouzení kategorie pozemní komunikace „předběžnou otázkou“, která však nebyla vyřešena. Nelze přitom pustit ze zřetele písemnosti, na které žalobkyně poukazovala mj. i v rámci soudního řízení, a které svědčí o tom, jak k předmětné komunikaci přistupovaly správní orgány a také kdo reálně vykonával péči o komunikaci (viz dokazování před soudem, bod 22. tohoto rozsudku). Pouze na okraj soud dodává, že k vlastnictví účelových komunikací nelze zaujímat tak jednoznačné stanovisko, jaké prezentovala osoba zúčastněná na řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5 As 62/2008-59, publikovaný pod č. 2200/2011 Sb. NSS).
33. Žalovaný musí prvně postavit na jisto věcnou příslušnost k rozhodnutí ve věci, a dále řádně posoudit účastenství žalobkyně ve správním řízení, a až poté zhodnotit, zda bylo odvolání žalobkyně včasné. Zde soud doplňuje, že nepřistoupil rovněž ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak navrhovala žalobkyně (popř. k vyslovení nicotnosti), neboť se domnívá, že v řízení před žalovaným bude možné, po objasnění skutkového a právního stavu, dospět k řešení nadnesených otázek – v tuto chvíli soud, na základě obsahu správního spisu, nemohl ve věci autoritativně rozhodnout.

V. Závěr a náklady řízení

34. Na základě výše uvedeného soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil [§ 76 odst. 1 a) a b), § 78 odst. 1 s. ř. s.], a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na nich, aby zajistily nápravu shora vytčených vad.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupkyně žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další písemné podání ve věci, účast na jednání) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $4 \times 3\,100\text{ Kč}$ a $4 \times 300\text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) § 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 13 600 Kč.
37. Dále Krajský soud v Brně přiznal zástupkyni žalobkyně náhradu cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu a náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu osobním vozem dne 29. 3. 2022 z Přerova do Brna a zpět (170 km) za účelem účasti na jednání před soudem. Pokud jde o náhradu cestovních výdajů, základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce [resp. dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb.] činí 799 Kč (tj. $170\text{ km} \times 4,70\text{ Kč/km}$) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 2 a 4 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 511/2021 Sb. činí 319 Kč (tj. $170\text{ km} \times 5,2\text{ l}/100\text{ km} \times 36,10\text{ Kč/l}$). Náhrada za promeškaný čas strávený cestou v délce 4 započatých půlhodin podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí 400 Kč.
38. Protože zástupkyně žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 3 175 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
39. Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 18 293 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. března 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci

žalobkyně: **OSEVA, a. s.**, IČO 47912430
sídlem Potoční 1436, 696 81 Bzenec
zastoupená advokátkou Mgr. Veronikou Zavadilovou
sídlem Kramářova 3379, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

za účasti: **BZENEC SEKT a.s.**, IČO 29258936
sídlem Potoční 1630, 696 85 Bzenec
zastoupená advokátem Mgr. Janem Mrázem
advokátem se sídlem Štěpnická 1081, 686 06 Uherské Hradiště

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2020, č. j. JMK 46255/2020, sp. zn. S-JMK 99088/2019 OD,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. března 2022, č. j. 29 A 75/2020-97 se ve výroku II opravuje tak, že správně zní:

„Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 21 293 Kč, a to k rukám její advokátky, Mgr. Veroniky Zavadilové, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.“

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) vydal dne 29. 3. 2022 pod č. j. 29 A 75/2020-97 rozsudek, v jehož výroku II. byla chybně vypočítána náhrada nákladů řízení, jež je žalovaný povinen uhradit žalobkyni, neboť k nákladům řízení nebyl správně přičten zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
2. Podle ustanovení § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
3. Soud při svém rozhodování vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 3. 11. 2011, sp. zn. 4 Ads 139/2011 (publikovaného na www.nssoud.cz), uvedl, že „za zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které

došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí.“

4. Při výpočtu náhrady nákladů řízení došlo ke zřejmé nesprávnosti, když náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč uvedená v bodu 38 odůvodnění výše uvedeného rozsudku, nebyla do celkové částky nákladů řízení započtena. Právní zástupkyni žalobkyně tak náleží odměna ve výši 12 400 (4 × 3 100 Kč); [převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé, účast na jednání – § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu jí náleží i náhrada hotových výdajů ve výši 1 200 Kč (4 × 300 Kč). Celková částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů tak činí 13 600 Kč. Zástupkyni žalobkyně dále náleží náhradu cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu a náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu osobním vozem dne 29. 3. 2022 z Přerova do Brna a zpět (170 km) za účelem účasti na jednání před soudem. Pokud jde o náhradu cestovních výdajů, základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce [resp. dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb.] činí 799 Kč (tj. 170 km × 4,70 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 2 a 4 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 511/2021 Sb. činí 319 Kč (tj. 170 km × 5,2 l/100 km × 36,10 Kč/l). Náhrada za promeškaný čas strávený cestou v délce 4 započatých půlhodin podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí 400 Kč. Protože zástupkyně žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 3 175 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 21 293 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. dubna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

